

Úrslitið av okkara fiskasølupolitikk:

Føroyar eitt u-land

Öll u-land eru í kreppu, soleiðis eisini Føroyar, hvørs u-landastøða er tryggjað av Føroya Fiskasølu, ið útflytir so nógv tann størsta partin av botnfiskinum til aðrar at gera dýrar vørur burtur úr.

Hetta var niðurstoðan í 1. maidagsrøðuni, sum John Smith helt í Vági í vikuni.

Við hesum orðum vísti John Smith aftur úttalilsunum hjá Birgir Danielsen fiskasølustjóra herfyri, har hann segði, at meginparturin av útflutninginum hjá Føroya Fiskasølu eru liðnar vørur. Tað er alt annað vil John Smith vera við.

Hann mælti annars til, at sett verður ein kompetent katastrofunevnd, ið fær álagt at taka upp samráðingar við statsmyndugleikarnar um hjálp til figging av 5-áraætlan, miðandi ímóti veruligum strukturbroytingum innan fiskivinnuna, og tað er:

umlegging av okkara veiðumátum og umfatandi broytingum av okkara framleiðslu og sølupolitikki innan at kalla allar sektorar.

Og tað stóra »bluffið«

Eisini okkara egnu politikarar hava verið og eru framvegis undir støðugum trýsti av hesum floymi av argumentum, ið eru tey øvugt av fakta. Teir hava við dungum av rapportum frá ráðgevum, sak- og fakkunnleika, og serliga frá okkara bankum og frá okkara størstu produktionsstýrings- og eksportfyrirtekki, Føroya Fiskasølu — ella meira altdekkandi — frá føroyskari vinnulivsstýring verið kroystir og oystir undir, og soleiðis vistir at, um teir vildu hetta so ella ikki!

Teir hava verið kroystir og villileiddir til at stýra tann vegin, ið talandi — tølendi — tølendi hava vist, tann »rationella« vegin.

Takið um kjakið

...

Og kjakið — tað gongur. Tað er nú einaferð so, tá tað velst um at vinna ella at tapa, bæði í einum veruligum kriggi og so á tí politiska vígvøllinum, so er tað takið um kjakið, ið er avgerandi fyri stríðandi partarnar, avgerandi fyri

tapi — ella hesum at vinna.

Svarta sóttin — og heilsuførið

Eitt samfelag er ein sera fjøltáttað og samansett vera. Nógv 10 tals feløg, bólkur, stættir, fakgruppur vóru havd á máli nú í síðstu viku og allir hesir bólkur, feløg og fakgruppur, tað veri seg fiski-, arbeiðsmenn, starvsfólk, lærarar, sjúkrasystur, portørar, pædagogar og politikarar, øll útgera vit meira og minni friskar likamslutir í einum heilum kroppi, ein kroppur, ið ikki er heilur, er hann ein lim, ella eitt organ fyrriuttan, og hetta snýr seg sjálvandi eisini um heilar og friskar vinnulivsmenn.

Sker tú burtur ein lim, ella verður tað, av úttanifrá komandi orsökum pilkað við heilsuføri, soleiðis at »nýru og hjarta« ikki virka saman, tá forferst tað heilskapada likamið, tað fer at skrantast, tað doyri.

Demagogikkur, ið virkar

Í hesum føri tá sindrast tað heilskapada samfelagið. Hesa sindran er tað møgult at minka um,

veksa um, ella ideelt forða fyri, um tey og teir, ið stýra kjakinum, og eru opinionsdannandi: fjølmíðlarnir og teir, ið halda talurnar — vilja tað eina ella tað annað.

Tíðin leikur ikki banasár

Eg eri í hesi løtu sannførdur um at einki er teimum stýrandi meira kærkomið enn hesin heilsustandur samfeligssins — stríðið, óvundin, ónøgdin ímillum samfeligssins ymisku bólkur og stættir, tí einans undir slikum umstøðum er, og hevur tað verið, møgult at fremja hesar gerðir, gerðir, sum eftir minum tykki hava givið okkum búskaparligt og tjóðskaparligt banasár.

1. mai er altjóða arbeiðaradagur, við altjóða rópnum um at draga í felag. Dagurin við rópnum um, at verja um, og sláa garð, um virðini — livsvirðini og livsgrundarlagið.

Setið split í — leggið út royk- bumbur, so —

Men, meðan og so leingi vit á sjónum ilskast inn á 8-tíma fólkið á landi, ið

kunnu halda fri leygardag og sunnudag, og meðan, og soleingi 8-tíma fólkið á landi kann ilskast inn á »studningskrevjandi« fiskimenn og meðan og so leingi hesir bólkur ilskast inn á hesi, ið »dovnst« hjá Landsverkfrøðinginum, og meðan og so leingi vit øll somul hava ilt av hvitkiladum sjúkrasysturum, ið ganga og »dusa« sær, og meðan og so leingi vit øll somul, tilsamans, einsærir og í felag hava eina »torn í kjotinum« á hvør øðrum, lærarum, skrivstovufólki, tænastufólki, fiski-, verka- og øðrum fólki, meðan og so leingi eydnast tað at ræna og rippa okkum øll fyrri alt — eisini tað einasta og seinasta, sum veruliga hevur nakað at týða fyrri okkum øll — okkara fiski- mið, okkara grunnar, okkara umhvørvi, okkara náttúrubetingaða javnvág úti á havinum.

U-landið Føroyar:

At okkara resursur verða umsitnar og handlaðar av strámonnum, í tænstu teirra multinationalu er væl mest sannlikiligt, tá ið 100 pund av fiski, sambært »Okkara Millum«, blað Fiskasølnunnar des.

John Smith: -Tað er nakað forferdligt sluttur, tá fiskasølustjórin roynir at billa fólki inn, at blokkur er liðugvora

89, sýnir, at hesi 100 pundini, býtt út á rávoru- sløg, verða tilgjørd og fara soleiðis av landinum: góð 7 pund til tann einstaka brúkaran, til ta einstøku húsmammuna, ið fegin gjaldir góðan pris fyrri tilika vøru. Góð 15 pund til sokallaðar stórkekar, soldátarkantinur og fongsul, osfr., ið helst vilja klára seg fyrri so

litið sum gjørligt, og tí gjalda sum minst, meðan heili 76, knapt 77 pund verða gjørd til blokkvøru, til aðrar at gera burtur úr, til matvørufabrikkir teirra multinationalu, har tað er eitt mál í sær sjálv-

